

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Jerzy Bortkiewicz
Sędziowie	Sędzia WSA Renata Owczarzak
	Sędzia WSA Grzegorz Saniewski (spr.)

po rozpoznaniu w Wydziale II na posiedzeniu niejawnym w dniu 4 listopada 2020 r.
sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego Bydgoszcz-Południe
na uchwałę Rady Gminy Białe Błota
z dnia 26 marca 2019 r. nr RGK.0007.43.2019
w przedmiocie regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków

1. stwierdza nieważność § 3 pkt 1 oraz § 25 ust. 1 załącznika do zaskarżonej uchwały,
2. w pozostałym zakresie oddala skargę.

Stwierdza się, że niniejsze
orzeczenie jest prawomocne
21.01.2021
Bydgoszcz, dn. 29.04.2021
Sekretarz Sądowy

Właściwe podpisy
z oryginałem
Sędziwy Elżbieta Brandt

Uzasadnienie

Rada Gminy Białe Błota uchwałą z 26 marca 2019 r. nr RGK.0007.43.2019 zatwierdziła Regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie Gminy Białe Błota, stanowiący załącznik do uchwały.

Skargę na powyższą uchwałę złożył Prokurator Rejonowy Bydgoszcz – Południe wnosząc o stwierdzenie jej nieważności w całości.

Prokurator zarzucił uchwale rażące naruszenie prawa – art. 7 i art. 94 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. w związku z następującymi przepisami ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1437, zwanej w skrócie u.z.z.w.):

- 1) art. 19 ust. 5 pkt 1 u.z.z.w. - poprzez niewypełnienie zawartej tam delegacji ustawowej w ten sposób, że w § 3 pkt 1 Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków, stanowiącego załącznik do zaskarżonej uchwały (zwanego dalej „Regulaminem”) zawarto zobowiązanie przedsiębiorstwa do dostarczania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, nie wskazując jednak szczegółowych parametrów jakościowych dostarczanej wody, a jedynie odsyłając w tej kwestii do wydanego na podstawie art. 13 tej ustawy Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2017 roku w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia,
- 2) art. 19 ust. 5 pkt 1-7 oraz pkt 9 u.z.z.w - poprzez niewypełnienie zawartej tam delegacji w ten sposób, że w treści Regulaminu nie określono praw odbiorców usług w zakresie minimalnego poziomu świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków; warunków i trybu zawierania umów z odbiorcami usług; sposobu rozliczeń w oparciu o ceny i stawki opłat ustalone w taryfach; warunków przyłączenia do sieci; warunków technicznych określających możliwości dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych; sposobu dokonywania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne odbioru wykonanego przyłącza; sposobu postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług i odpowiednich parametrów dostarczanej wody i wprowadzanych do sieci kanalizacyjnej ścieków oraz warunków dostarczania wody na cele przeciwpożarowe,
- 3) art. 19 ust. 5 pkt 7 u.z.z.w w zw. z art. 8 ust. 3 u.z.z.w. - poprzez przekroczenie zawartej tam delegacji ustawowej w ten sposób, że w § 17 ust. 1 Regulaminu

zobowiązano przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne do poinformowania odbiorców o planowanych przerwach lub ograniczeniach w dostawie wody, w sposób przyjęty z wyprzedzeniem co najmniej 7-dniowym, podczas gdy w art. 8 ust. 3 u.z.z.w. termin ten ustalono na co najmniej 20 dni przed planowanym terminem odcięcia dostaw wody lub zamknięcia przyłącza kanalizacyjnego,

- 4) art. 19 ust. 5 pkt 9 u.z.z.w. w zw. z art. 22 pkt 2 u.z.z.w. - poprzez przekroczenie zwartej tam delegacji ustawowej w ten sposób, że w § 25 ust. 1 Regulaminu umożliwiono przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu zawarcie porozumienia z gminą, w którym określone zostaną zasady rozliczeń za pobraną wodę na cele przeciwpożarowe jak i inne cele wymienione w art. 22 u.z.z.w., podczas gdy przepis ustawy jednoznacznie określa sposób rozliczania, nie dopuszczając zawierania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne oraz gminę porozumień zawierających odmienne regulacje w tym zakresie.

W odpowiedzi na skargę Organ wniósł o jej oddalenie.

Odnośnie zarzutu braku wskazania parametrów jakościowych dostarczanej wody Organ podniósł, że w tym zakresie obowiązuje rozporządzenie w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne nie może dostarczać wody o innych parametrach, niż określonych w ww. rozporządzeniu, uznać należy więc nie ma potrzeby określania w regulaminie tych samych wymogów, które i tak wynikają z innego aktu prawnego, bezwzględnie obowiązującego. Umieszczenie tych samych parametrów w regulaminie byłoby powtórzeniem rozporządzenia.

Za niezasadny uznał Organ zarzut braku określenia w Regulaminie praw odbiorców usług, za wyjątkiem reklamacji dotyczących sposobu wykonywania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne umowy. Organ podniósł, że prawa odbiorców usług, poza reklamacją, zostały określone w sposób pośredni poprzez nałożenie w regulaminie poszczególnych obowiązków na przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne. Ponadto orzecznictwo sądów administracyjnych traktuje, iż regulowanie stosunków pomiędzy odbiorcą usług a przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym kluczową rolę pełni nie regulamin a umowa zawarta między stronami.

Niezasadny zdaniem Organu jest także zarzut odnoszący się do § 17 ust. 1 Regulaminu. Organ podniósł, że wskazany przez Prokuratora termin określony w art. 8 ust. 3 u.z.z.w. dotyczy przypadku zamiaru odcięcia dostawy wody lub zamknięcia przyłącza kanalizacyjnego, co może nastąpić tylko w sytuacjach określonych w art. 8 pkt 1 – 4 u.z.z.w. Natomiast termin określony w § 17 ust. 1 Regulaminu dotyczy innego

przypadku tj. dotyczy sytuacji w których planowane są przerwy lub ograniczenia w dostawie wody związane m.in z usterką sieci wodociągowej, planowaną naprawą czy też przebudową sieci wodociągowej.

Odnosnie § 25 ust. 1 Regulaminu Organ podniósł, że przepis ten wskazuje, że przedsiębiorstwo obciąża gminę za wodę pobraną na cele przeciwpożarowe stosując ceny ustalone w taryfie. Zawarcie porozumienia, które regulowałoby sposób korzystania z hydrantów dla celów pożarowych w żaden sposób nie uchybia zapisowi art. 22 pkt 2 bądź też art. 19 ust. 5 pkt 9 u.z.z.w. Nie chodzi bowiem o wprowadzenie jakichkolwiek ograniczeń związanych z korzystaniem dla celów pożarowych w czasie akcji gaśniczych lecz o możliwość chociażby w minimalnym zakresie uregulowania korzystania z hydrantów przez jednostki w dowolnym czasie i bez wiedzy przedsiębiorstwa wodociągowego. Jest to konieczne, ponieważ przedsiębiorstwo częstokroć nie ma informacji, czy nagły spadek ciśnienia w sieci bądź znaczny ubytek wody wynika z awarii sieci, nielegalnego poboru wody czy np. potrzeb związanych z ochroną pożarową.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga jest częściowo zasadna.

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2157), sąd administracyjny sprawuje w zakresie swej właściwości, kontrolę pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Natomiast art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, zwanej dalej: p.p.s.a.), wskazuje, że kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie między innymi, w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej.

Analizując prawidłowość realizacji przyznanych gminie kompetencji prawotwórczych, Sąd miał także na uwadze zasadę legalizmu (art. 7 Konstytucji RP), w myśl której w państwie praworządym wszelka działalność władcza wymaga podstaw prawnych. Tym samym sposób wykorzystywania kompetencji przez organy publiczne nie jest wyrazem arbitralności ich działania, lecz wynikiem realizacji przekazanych im uprawnień. Działania wykraczające poza ramy tych uprawnień pozbawione są zaś legitymacji. Oznacza to, że rada gminy nie ma prawa do samoistnego, czyli nie

znajdującego podstawy w normie ustawowej, kształtowania prawa na obszarze gminy. Każda norma kompetencyjna musi być interpretowana i realizowana tak, aby nie naruszała innych przepisów aktów prawnych wyższego rzędu. Zakres upoważnienia musi być zawsze ustalany przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, działania w granicach i na podstawie prawa, z uwzględnieniem przepisów regulujących daną dziedzinę.

W konsekwencji, jeżeli akt prawa miejscowego, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a. wydany zostanie z naruszeniem prawa, to stosownie do art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględnia skargę, stwierdzając jego nieważność w całości lub w części. Unormowanie to nie określa jakiego rodzaju naruszenia prawa są podstawą do stwierdzenia przez sąd nieważności uchwały. Doprecyzowanie przesłanek określających kompetencje sądu administracyjnego w tym względzie następuje w ustawach samorządowych. Zgodnie z art. 91 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (w skrócie „u.s.g.”), uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne (ust. 1). W przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa (ust. 4). Analiza wskazanych przepisów prowadzi do wniosku, że istnieją dwa rodzaje wad aktów stanowiących przez organ gminy - istotne i nieistotne. Do istotnych wad uchwały, skutkujących stwierdzeniem jej nieważności, zalicza się naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję organów samorządu do podejmowania uchwał, naruszenie podstawy prawnej podjętej uchwały, naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego przez wadliwą ich interpretację oraz przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. np. wyroki NSA z dnia 8 lutego 1996 r., SA/Gd 327/95, OwSS 1996, Nr 3, poz. 90; z dnia 11 lutego 1998 r., II SA/Wr 1459/97, OwSS 1998, Nr 3, poz. 79, także Z. Kmiecik, M. Stahl, Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego, Samorząd terytorialny 2001/1-2, s. 102).

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy należy przede wszystkim wskazać, że materialnoprawną podstawę zaskarżonej uchwały stanowi art. 19 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, który w ust. 3 nakłada na radę gminy obowiązek uchwalenia regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków.

Zakres regulaminu określony został w ustępie 5 ww. artykułu, zgodnie z którym regulamin powinien określać prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego oraz odbiorców usług, w tym:

- 1) minimalny poziom usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków;
- 2) szczegółowe warunki i tryb zawierania umów z odbiorcami usług;
- 3) sposób rozliczeń w oparciu o ceny i stawki opłat ustalone w taryfach;
- 4) warunki przyłączenia do sieci;
- 5) techniczne warunki określające możliwości dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych;
- 6) sposób dokonywania odbioru przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne wykonanego przyłącza;
- 7) sposób postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług i odpowiednich parametrów dostarczanej wody i wprowadzanych do sieci kanalizacyjnej ścieków;
- 8) standardy obsługi odbiorców usług, a w szczególności sposoby załatwiania reklamacji oraz wymiany informacji dotyczących w szczególności zakłóceń w dostawie wody i odprowadzaniu ścieków;
- 9) warunki dostarczania wody na cele przeciwpożarowe.

Nie budzi wątpliwości, że regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków nie może wykraczać poza materię przewidzianą w treści art. 19 ust. 5 u.z.z.w. Przepis ten stanowi bowiem delegację ustawową dla wydania aktu niższej rangi, ściśle określając zakres spraw, które mogą być przedmiotem unormowania uchwały rady gminy. Nie daje on prawa radzie gminy ani do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących zagadnienia inne niż wymienione w przywołanym przepisie, ani podejmowania regulacji w inny sposób niż wskazany przez ustawodawcę, gdyż oznaczałoby to wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej. Skoro w regulaminie mogą znaleźć się tylko takie postanowienia, których przedmiot mieści się w zakresie wyznaczonym w art. 19 ust. 5 u.z.z.w., to wszelkie odstępstwa od katalogu sformułowanego w tym przepisie przesądzają o naruszeniu przepisu upoważniającego, jak i konstytucyjnej zasady praworządności w zakresie legalności aktu prawa miejscowego, co stanowi istotne naruszenie prawa, którego skutkiem jest stwierdzenie jego nieważności w całości bądź w części.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał za zasadne zarzuty skargi dotyczące § 3 pkt 1 i § 25 ust. 1 Regulaminu stanowiącego załącznik do skarżonej uchwały.

Zgodnie z § 3 pkt 1 Regulaminu: W zakresie dostarczania wody przedsiębiorstwo wodno-kanalizacyjne jest zobowiązane dostarczyć odbiorcy usług wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi w ilości i pod odpowiednim ciśnieniem zgodnie z przepisami

wydanymi na podstawie ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.

Powyższe określenie obowiązku przedsiębiorstwa wodno-kanalizacyjnego w zakresie dostarczania wody nie stanowi realizacji przepisu kompetencyjnego z art. 19 ust. 5 pkt 1 u.z.z.w. i zawartego w nim obowiązku określenia minimalnego poziomu usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków. Pojęcie "minimalnego poziomu usług" o którym mowa w treści art. 19 ust. 5 pkt 1 u.z.z.w. oznacza konkretne parametry tych usług, zatem ilość dostarczanej wody, jej ciśnienie, ciągłość dostaw, jak również jakość wody.

W treści zaskarżonego regulaminu nie został określony żaden z parametrów „minimalnego poziomu usług” w zakresie jakości dostarczanej wody. Na konieczność określenia tego parametru nie wpływa okoliczność, że np. wymagania dotyczące jakości wody regulowane są odrębnym rozporządzeniem wydawanym na podstawie art. 13 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę tj. w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2017 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz. U. z 2017 r. poz. 2294), albo że umowa określa ilość i jakość oraz warunki świadczonych usług (art. 6 ust. 3 pkt 1 u.z.z.w.). Nie zwalnia to rady gminy z uwzględnienia obowiązujących standardów przy określeniu obowiązków przedsiębiorstwa wodociągowo – kanalizacyjnego w zakresie zapewnienia minimalnego poziomu świadczonych usług (por. wyrok WSA w Bydgoszczy z 18 grudnia 2019 r., sygn. akt II SA/Bd 945/19 oraz wskazane tam orzecznictwo, publ. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych dostępnej poprzez stronę internetową <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/>).

Minimalny poziom świadczonych usług nie jest tożsamy wyłącznie z jakością wody dostarczanej na terenie gminy.

Minimalny poziom jakości dostarczanej wody określony jest przepisami ww. rozporządzenia w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Z przepisów rozporządzenia wynika jedynie, jaki musi być zachowany minimalny poziom jakościowy wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Parametry jakościowe wody dostarczanej muszą być zatem jakościowo co najmniej równe minimalnym wskaźnikom wynikającym z rozporządzenia w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, mogą być też oczywiście wyższe. Gmina ma jednak każdorazowo w uchwalanym regulaminie obowiązek określania poziomu jakościowego wody

przeznaczonej do spożycia przez ludzi na jej terenie, poprzez wskazanie jej konkretnych paramentów jakościowych – czego w przedmiotowej uchwale zabrakło.

Zasadny jest zatem zarzut skargi, że brak zawarcia w Regulaminie pełnego określenia minimalnego poziomu usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków świadczy o niewypełnieniu przez organ stanowiący delegacji ustawowej, a to z kolei ma wpływ na ocenę zgodności z prawem podjętego aktu. Rada gminy obowiązana jest bowiem przestrzegać zakresu upoważnienia, udzielonego jej przez ustawę, zaś niewyczerpanie przez nią pełnego zakresu przedmiotowego przekazanego jej przez ustawodawcę do uregulowania w drodze uchwały, musi prowadzić do jej wyeliminowania z porządku prawnego.

Zasadny jest także zarzut skargi odnoszący się do § 25 ust. 1 Regulaminu. Zgodnie z jego treścią: „Przedsiębiorstwo obciąża gminę za wodę pobraną na cele przeciwpożarowe stosując ceny ustalone w taryfie, może też zawrzeć porozumienie z gminą, w której określone zostaną zasady rozliczeń za pobraną wodę na cele przeciwpożarowe jak i inne cele wymienione w art. 22 Ustawy”. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 19 ust. 5 pkt 9 u.z.z.w. rada gminy w regulaminie ma określić „warunki dostarczania” wody na cele przeciwpożarowe a nie „zasady rozliczania” wody dostarczonej (pobranej) na cele przeciwpożarowe. Słusznie wskazuje Prokurator, że sposób rozliczania wody zużytej m.in. na cele przeciwpożarowe określa art. 22 u.z.z.w. który jasno wskazuje, że za wodę zużytą w tym celu przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne obciąża gminę na podstawie cen i stawek opłat ustalonych w taryfie. Brak jest upoważnienia ustawowego do odstąpienia od tej reguły poprzez przewidzenie możliwości zawarcia umowy odnośnie „zasad rozliczeń za pobraną wodę na cele przeciwpożarowe jak i inne cele wymienione w art. 22 Ustawy”.

Niezasadny jest natomiast zarzut Prokuratora dotyczący § 17 ust. 1 Regulaminu. Zgodnie z tym przepisem „Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne ma obowiązek poinformować odbiorców o planowanych przerwach lub ograniczeniach w dostawie wody, w sposób zwyczajowo przyjęty z wyprzedzeniem co najmniej 7 dniowym”. Przepis ten znajduje się w rozdziale 8 Regulaminu zatytułowanym „Sposób postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług i odpowiednich parametrów dostarczanej wody i wprowadzanych do sieci kanalizacyjnej ścieków” a więc w części uchwały, które odpowiada delegacji ustawowej zawartej w art. 19 ust. 5 pkt 7 u.z.z.w. zgodnie z którym regulamin ma określić sposób postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług i odpowiednich parametrów dostarczanej wody i

wprowadzanych do sieci kanalizacyjnej ścieków. Zasadnie wskazuje także Organ, iż regulacja § 17 ust. 1 Regulaminu dotyczy innej sytuacji niż określona w art. 8 ust. 3 u.z.z.w. Przepis art. 8 ust. 3 należy odczytywać w kontekście treści całego artykułu 8 u.z.z.w. Jak wynika z art. 8 ust. 1 u.z.z.w. dotyczy on możliwości odcięcia przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne dostawy wody lub zamknięcia przyłącza kanalizacyjnego w przypadkach, jeżeli:

- 1) przyłącze wodociągowe lub przyłącze kanalizacyjne wykonano niezgodnie z przepisami prawa;
- 2) odbiorca usług nie uiścił należności za pełne dwa okresy obrachunkowe, następujące po dniu otrzymania upomnienia w sprawie uregulowania zaległej opłaty;
- 3) jakość wprowadzanych ścieków nie spełnia wymogów określonych w przepisach prawa lub stwierdzono celowe uszkodzenie albo pominięcie urządzenia pomiarowego;
- 4) został stwierdzony nielegalny pobór wody lub nielegalne odprowadzanie ścieków, to jest bez zawarcia umowy, jak również przy celowo uszkodzonych albo pominiętych wodomierzach lub urządzeniach pomiarowych.

Tylko w ww. przypadkach art. 8 ust. 3 u.z.z.w. przewiduje obowiązek poinformowania odbiorcy usług co najmniej na 20 dni przed planowanym terminem odcięcia dostaw wody lub zamknięcia przyłącza kanalizacyjnego. Słusznie podkreśla także Organ, że ww. przypadki dotyczą sytuacji niejako „definitywnego” odcięcia dostaw wody, a nie przerw w dostawie wody związanych z takimi sytuacjami jak awaria sieci wodociągowej, jej naprawa czy przebudowa. Tego rodzaju przypadki należy uznać za mieszczące się w zakresie sytuacji „niedotrzymania ciągłości usług”, które rada gminy może uregulować na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 19 ust. 5 pkt 7 u.z.z.w. Przepis § 17 ust. 1 Regulaminu mieści się w granicach tak rozumianej delegacji ustawowej.

Niezasadny jest także zarzut z pkt 2 skargi tj. że doszło do naruszenia art. 19 ust. 5 pkt 1-7 oraz pkt 9 u.z.z.w - poprzez niewypełnienie zawartej tam delegacji w ten sposób, że w treści Regulaminu nie określono praw odbiorców usług w zakresie warunków i trybu zawierania umów z odbiorcami usług; sposobu rozliczeń w oparciu o ceny i stawki opłat ustalone w taryfach; warunków przyłączania do sieci; warunków technicznych określających możliwości dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych; sposobu dokonywania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne odbioru wykonanego przyłącza; sposobu postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług i odpowiednich parametrów dostarczanej wody i wprowadzanych do sieci kanalizacyjnej ścieków oraz warunków dostarczania wody na

cele przeciwpożarowe. Wskazane kwestie są przedmiotem regulacji poszczególnych rozdziałów przedmiotowej Regulaminu. Prokurator, poza ogólnikowym wskazaniem, że regulamin powinien zachować swoistą symetrię praw i obowiązków przedsiębiorstwa wodociągowo – kanalizacyjnego i odbiorcy usług oraz że prawa odbiorcy nie mogą się ograniczać tylko do możliwości złożenia reklamacji dotyczących sposobu wykonywania przez przedsiębiorstwo umowy – nie wskazał konkretnych przypadków, gdy jakieś prawo odbiorcy usług powinno być wskazane, a to nie nastąpiło. Rację ma Organ, że prawa odbiorcy usług wynikają z treści poszczególnych przepisów uchwały. Tytułem jedynie przykładu można wskazać § 11 ust. 1 Regulaminu który określa termin, w jakim przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne wydaje warunki przyłączenia do sieci. Z określenia takiego terminu wynika z jednej strony obowiązek przedsiębiorstwa do określonego zachowania się w wyznaczonym przez Regulamin terminie, a z drugiej strony – prawo odbiorcy usług do domagania się od przedsiębiorstwa, aby w tym terminie otrzymać warunki przyłączenia do sieci.

Mając na uwadze powyższe, w tym ograniczony zakres naruszeń prawa, których dopuściła się Rada, pozwalający na stosowanie pozostałej części uchwały, Sąd na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. orzekł o stwierdzeniu nieważności § 3 pkt 1 i § 25 ust. 1 załącznika do zaskarżonej uchwały, oddalając na podstawie art. 151 p.p.s.a. skargę w pozostałym zakresie.

Wzrostek wiążący podpis
z kopii z oryginałem
Prokurator sądowy Elżbieta Brandt

